

Sygn. akt I PK 278/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania "B." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko A. Ł.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1.350
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w B. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację strony powodowej „B.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w C. z dnia 9 października 2012 r., oddalającego powództwo o odszkodowanie przeciwko A. Ł., a także oraz orzekł o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy uznał, że Sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznając sprawę prawidłowo oparł ustalenia faktyczne na wszystkich dowodach przeprowadzonych w toku ponownego rozpoznania sprawy, a nie wyłącznie - jak to

miało miejsce w poprzednim postępowaniu - na opinii biegłego księgowego dopuszczonej we wstępnej fazie postępowania dowodowego, bez rozpoznania wniosków dowodowych stron postępowania. Ponowne ustalenia faktyczne pozwoliły przyjąć, że strona powodowa nie wykazała okoliczności warunkujących odpowiedzialność pozwanej z art. 115 k.p. i art. 116 k.p. albo z art. 122 k.p. W szczególności ustalono, że w chwili przejmowania obowiązków przez pozwaną nie był sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy, nie nastąpiło przekazanie „stanu kasy”, strony nie zawarły umowy o odpowiedzialności materialnej, w lokalu w Istebnej nie było warunków do przechowywania środków pieniężnych w większych kwotach oraz że środki takie nie były tam przechowywane, a wpłaty od klientów nieprzekazane na takie cele jak: zakup materiałów czy zapłata rachunków, pozwana przekazywała pracodawcy na polecenie prezesa zarządu powódki E. P. Powyższe ustalenia faktyczne wykluczały uznanie, że miało miejsce prawidłowe powierzenie mienia pozwanej. Także w przypadku odpowiedzialności pracownika z art. 124 k.p. pracodawca musi wykazać jedynie szkodę, ale tylko i wyłącznie gdy doszło do prawidłowego powierzenia mienia. Na pracodawcy ciąży obowiązek wykazania prawidłowego przekazania mienia i stwierdzenie niedoboru po prawidłowo przeprowadzonym remanencie końcowym. Ponieważ mienie nie zostało powierzono zgodnie z powyższymi kryteriami, to zarzut apelacji oparcia wyroku wyłącznie na art. 115 k.p., art. 116 k.p. i art. 122 k.p., z pominięciem art. 124 k.p. był niezasadny.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła „naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie wynikające: - z niewłaściwego zastosowania” art. 124 k.p. wskutek ustalenia, jakoby w sprawie nie doszło do prawidłowego powierzenia mienia pozwanemu pracownikowi, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi wniosku, że sporządzenie i podpisanie przez pracownika raportu kasowego ze wskazaniem stanu gotówki w kasie jest równoznaczne z przyjęciem przez niego odpowiedzialności za mienie powierzone, „- z całkowitego pominięcia, w razie przyjęcia braku przesłanek umożliwiających przypisanie odpowiedzialności pozwanej na gruncie art. 124 kp, rozpoznania sprawy od kątem dyspozycji art. 114 kp, mimo istnienia takiego obowiązku”. Skarżąca zarzuciła też naruszenia przepisów postępowania: art. 378 § 1 k.p.c. i art.

382 k.p.c. wskutek nierozpoznania zarzutów apelacji „podnoszących sprzeczność ustaleń faktycznych z zebraniem materiałem dowodowym oraz zignorowaniu dostrzeżonej przez Sąd nieprawidłowości w postępowaniu dowodowym Sądu Rejonowego w C. związanej z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłej na początku postępowania, przed przeprowadzeniem pozostałych dowodów, w szczególności ze świadków, a następnie niedopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej”. Skarżąca wniosła o przyjęcie oczywiście uzasadnionej skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ „rozpoznanie nastąpiło z pominięciem obowiązku Sądu dokonania oceny poczynionych przez siebie ustaleń z punktu widzenia prawa materialnego, nie tylko w odniesieniu do podniesionego zarzutu apelacji, tj. niezgodnie z zasadą prawną ustanowioną uchwałą Sadu Najwyższego 31 stycznia 2008 r. (sygn. akt III CZP 49/07)”.

Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonych wyroków i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości, tj. zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej kwoty 61.367,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi: od kwoty 56.475,61 zł od 6 lutego 2009 r. do dnia zapłaty; od kwoty 4.891,44 zł od 5 marca 2010 r. do dnia zapłaty, oraz zwrotu kosztów postępowania. Ponadto wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych, w tym od obowiązku uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej, z uwagi na trudną sytuację finansową „przy jednoczesnej konieczności podjęcia działań zmierzających do zapewnienia należytej ochrony prawnej powodowej spółki”.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odrzucenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych oraz o oddalenie wniosku o zwolnienie skarżącej od ponoszenia kosztów postępowania, a na wypadek przyjęcia do rozpoznania skargi o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od skarżącej na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie stanowi jeden z koniecznych konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wiąże się on przesłankami badanymi przez Sąd Najwyższy podczas rozważania przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej wstępnej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia wymaganej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być jakakolwiek (dowolna), ale konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego takie twierdzenie. Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Samo oparcie skargi kasacyjnej na ogólnikowym stwierdzeniu pełnomocnika skarżącego, że „rozpoznanie nastąpiło z pominięciem obowiązku Sądu dokonania oceny poczynionych przez siebie ustaleń z punktu widzenia prawa materialnego” oraz że „utrzymanie tego wyroku bez jego weryfikacji w drodze skargi kasacyjnej prowadziłoby do usankcjonowania orzeczenia nie tylko nieprawidłowego z punktu widzenia zapadłego rozstrzygnięcia, ile też wydanego z naruszeniem obowiązujących zasad rozstrzygania podważając zaufanie do obowiązującego porządku prawnego i wymiaru sprawiedliwości”, nie stanowi wymaganego prawem uzasadnienia wniosku o przyjęcie rzekomo oczywistej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarga ponadto opiera się na gołosłownym, a w każdym razie nieudowodnionym twierdzeniu jakoby skarżąca powierzyła pozwanej pracownicy mienie w całości. Tymczasem wyjaśnienie tej okoliczności wymagałoby kolejnej (ponownej) weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się na ogół i co do zasady spod

weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a w żadnym razie nie oznacza kwalifikowanej zasadności wniesionej skargi. Skoro skarżący nie sprostali i nie wykazali wymaganych warunków odpowiedzialności materialnej powódki, która nie może ponosić ryzyka wadliwej działalności pracodawcy w sferze prawidłowego i klarownego zabezpieczenia środków pieniężnych (gotówki), przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego w zgodzie z art. 98 k.p.c.